

Titles, constructed after the sample of the simple monosyllabic sentence are analyzed in the article. Their functional specific in the language of the Ukrainian newspapers in the beginning of XXI century are outlined, new lines and tendencies are indicated.

Key words: title, function of the title, marked-personal (indefinite-personal, impersonal, infinitive, nominative) monosyllabic sentence, new tendencies, the language of the Ukrainian newspapers in the beginning of XXI century.

УДК 81'367.623.92

I. Ю. Кірічек

ВІДНОСНИЙ ПРИКМЕТНИК У СКЛАДІ СУБСТАНТИВНО-АД'ЕКТИВНОГО СЛОВСПОЛУЧЕННЯ

У статті проаналізовано місце відносного ад'єктива у складі словосполучень із іменником у функції опорного компонента. Особливу увагу приділено ролі семантичного впливу панівного субстантива, який зумовлює коливання значення відносного прикметника, а іноді відіграє вирішальну роль в уточненні семантики останнього.

Ключові слова: відносний прикметник, іменник, іменниково-прикметникове словосполучення, контекстуальна неоднозначність, носій валентності, валентний партнер.

У кількатисячолітній лінгвістичній традиції прикметники та іменники вчені розглядають у найтісніших зв'язках. Відповідно до мовознавчих поглядів античних досократиків, Сократа, Платона та Аристотеля, а також згідно з Олександрійською граматикуєю [13, с. 213-214] вони належали до єдиного іменного розряду та називалися «імена» (οποτα). «Філософ імені» Бенедикт Спіноза з-поміж шести видів імен прикметник виділяє окремо, а М.В. Ломоносов значно пізніше віднесе його до іменного класу, що, слугував для називання речей: «Уявлення речей веде в розум наш укупі їхні якості. Речі до якостей не приєднані ... якості без речі самої бути не може» [8, розділ 50, с. 410]. О.О. Реформатський розглядає субстантиви та ад'єктиви в рамках єдиного класу, трактуючи останні як знаки та імена якостей [12, с.321-322]. Г. Пауль підкреслює, що прикметник позначає одну просту або представлену у вигляді простої властивість предмета, а іменник є носієм цілого комплексу властивостей [10, с.432]. На думку О.О. Потебні, прикметник абстрактніший порівняно з іменником, він виник пізніше, власне, утворився з іменника [11, с. 60]. У зв'язку з проблемою межі розподілу, що пролягає між ад'єктивами та субстантивами, доречно покликатися на О.П. Суника, який твердив, що «в будь-якій мові...прикметники...завжди входять до одного об'єднаного класу частин мови, протиставлених іменникові» [18].

Іменник та прикметник мають незаперечну семантичну близькість. Адже з одного боку, предмет, позначений іменником, інтегрує в собі певну сукупність ознак, а з іншого – ознака, репрезентована прикметником, представлена не абстрактно, не сама по собі, а як ознака, що міститься в тому чи тому предметі. Цю значеннєву спорідненість виявлено ще й у тому, що ад'єктиви часто субстантивуються, а іменники використовуються для характеристики предмета.

Слушною в цьому зв'язку видається думка О.К. Безпояско про те, що «ідентифікувальні імена поєднуються з прикметниками, які уточнюють та пояснюють властивості денотата. Означення при цьому співвідносяться з референтним значенням іменника і служать його атрибутом» [1, с.112]. Прикметник, ужитий при іменникові, конкретизує і звужує його зміст. Ад'єктив при цьому здатний супроводжувати різноманітні стосовно плану змісту субстантиви, оскільки він називає не конкретно закріплену, а абстрактну узагальнену ознаку (*великодній ранок, великодня вірша, великодні страви, великодній настрій, великодня служба тощо*). Варто в цьому контексті навести зауваження Люсьєна Теньєра: «Самі по собі прикметники не мають обсягу, вони автоматично його набувають, коли виступають означенням до іменника ... зміст прикметника додається до змісту іменника й завдяки цьому зміст вузла іменника стає ширшим за зміст самого лише іменника» [19, розд.35-5].

Інтерес до вивчення конструкцій **іменник + прикметник** (Sub + Adj) спричинений насамперед тим, що сполучення іменників з прикметниками являють собою одну з найрегулярніших, найпродуктивніших та найчастотніших груп у більшості флективних мов, а також появою нових конструкцій представленої моделі, які виступають вже як одиниці номінації, що об'єктивують у собі зміни понять, важливих для сучасного суспільства, зумовлених переоцінкою цінностей, зламами у світобаченні та зміною стереотипів мислення. Проблема пасивних валентних можливостей прикметників різних розрядів, а також трансформація їхньої семантики під впливом іменника – носія валентності активно розроблялося та нині розробляється багатьма вченими-мовознавцями, зокрема М.В. Сандаковою [15], Ж.П. Соколовською [16], Н.Є. Сулименко [17], Н.А. Лисициною [7], Н.В. Юдіною [22], Д. Мітевим [9], О.С. Фроловим [20] та ін.

Багато об'єктів та класів об'єктів є носіями однакових ознак. Саме це, на думку М.В. Сандакової, пояснює сполучувальні можливості прикметників у плані утворення словосполучень з іменниками. Під поняттям «сполучувальний (синтагматичний) потенціал ад'єктива» вона розуміє різні явища. По-перше передбачається чисто кількісний параметр (можливість поєднуватися з більшою або меншою кількістю іменників), а по-друге синтагматичний потенціал означає можливість/ неможливість означувати імена кількох таксономічних класів [14,с.25]. Сполучуваність прикметника визначається насамперед закономірностями світу, що нас оточує, властивостями предметів і явищ, і тільки потім – мовними правилами або заборонами. Ад'єктив має здатність передбачати потенційне коло імен, що здатні з ним сполучатися. У семантиці атрибута міститься натяк на тип носія [15,с.202].

Зв'язок, що виникає в субстантивно-ад'єктивній сполуці, є двобічним, оскільки прикметник, уточнюючи значення іменника, водночас і сам конкретизується додатковими семантичними відтінками. Безпосередня можливість граматичного підпорядкування відносного прикметника іменникові є наслідком процесу ад'єктивації, яку можна представити у вигляді такої схеми: Sub→Adj(relat). Субстантив є носієм активної валентності й відкриває при собі позиції, що можуть заповнюватися прикметниками того чи того розряду залежно від семантичної та граматичної зумовленості. У синтаксичній групі **іменник + прикметник** перший є означуваним членом словосполучення, другий – означальним, «іменник виступає <...> в усіх можливих відмінкових формах, тоді як через відсутність незалежної словозміни первинна форма прикметника автоматично узгоджується з іменником» [2,с.7].

У системі субстантивно-ад'єктивних словосполучень особливої уваги заслуговують конструкції з відносним прикметником у ролі залежного компонента, оскільки на синтагматичні властивості останніх впливають наявні в їхній семантиці асоціативно-дериваційні зв'язки з мотивувальним словом. За концепцією Є. Куриловича, відносні ад'єктиви постають як синтаксичні деривати, що виражають загальну ідею недиференційованого відношення до того, що називає мотивувальна основа, тобто прикметники як синтаксичні деривати іменників являють собою транспозицію предмета у якість [6]. Вихідна іменникова семантика, незважаючи на їхнє граматично прикметникове вираження, залишається незмінною. Звідси впливають сполучувальні можливості відносного ад'єктива. Він може приєднуватися до іменника лише тоді, коли предмет, названий мотивувальною основою, і предмет, названий означуваним субстантивом, мають які-небудь зв'язки в оточуючому світі або в уяві мовця. Для того, щоб описати сполучуваність віносного прикметника, потрібно дати відповідь на питання: «З якими предметами в об'єктивній дійсності (або в людській свідомості) може бути пов'язаний той предмет, ім'я якого є вихідним для конкретного відносного прикметника?» Відповідь на це питання почасти дає О.М. Шрам: «значення відносних прикметників визначається властивостями тих предметів, від яких вони утворені. Властивості цих предметів прогноують їхнє відношення до інших предметів, а саме ці відношення й утворюють значення відносного прикметника. Тому значення відносних прикметників передбачувані: аналізуючи відношення між одним предметом та іншими предметами, можна наперед спрогнозувати, які значення можливі у прикметника, утвореного від назви першого предмета» [21,с.7].

Надзвичайно важливу роль для відносних прикметників відіграє, на думку Н.Є. Сулименко, «подвійна мотивація іменем – ліворуч та праворуч» [17,с.70], адже саме в синтагматиці виявляється оберненість відношень та має значення, які саме детерміновані слова дозволяють номінацію ознаки за допомогою прикметника. Звідси і впливає можливість досліджувати план змісту прикметника не лише з боку семантично реалізованого слова, але з боку ключового для нього іменника. Цю думку підтверджує також О.С. Кубрякова, наголошуючи, що в позначеннях стабільних сутностей прикметник зближується з іменником, оскільки вони поділяють ознаки стабільності та більш окресленої референції, предмет та ознака імплікують одне одного – не існує об'єкта без ознак, а ознаки не існують автономно або самостійно [5,с.250]

На виняткову роль опорного іменника вказує також болгарський лінгвіст Дамян Мітев, мотивуючи свою думку тим, що «уточнення й розмежування значень похідних прикметників залежить...винятково від змістового навантаження іменників, які він супроводжує. Контекст актуалізує лише ті компоненти семантичної структури мотивувального слова, які «потрібні» для формування відповідного значення прикметника» [9].

Є всі підстави твердити, що відносний прикметник — один із альтернативних варіантів при підборі засобів вираження думки, оскільки поряд із цією лексичною одиницею функціонують співвідносні з ним за значенням конструкції «іменник + іменник» та «іменник + прийменник + іменник», що вступають із ними в синонімічні зв'язки (*мандрівний чернець – чернець в мандрах*;

золотий хрест – хрест із золота; робоча зона – зона для роботи; вишневий компот – компот з вишень; ялинова гілка – гілка ялини). Як зауважує Н.Я. Дзюбишина, характеристика предмета, вираженого іменником, за допомогою іншого іменника передає тимчасовий, випадковий зв'язок між названими поняттями [3,с.56], тоді як формою ад'єктива презентується типова перманентна означальна характеристика поняття, що номінує іменник. Прикметник посилює якісність у відношенні між предметом та його ознакою. Широке функціонування відносних ад'єктивів пов'язане зі здатністю «прикметникових форм лаконічно передавати обставини будь-якої ситуації» [3,с.57]. Це зумовлене тим, що саме омонізовані лексеми містять у собі значення цілих описових зворотів, напр.: За довгий зимово-стійловий період тварини здичавіли в хлівах (В. Скуратівський) — Зимово-стійловий період – проміжок часу, пов'язаний з настанням холодної пори року, коли худобу тримають у теплих приміщеннях і не випускають на двір; Коли я закінчив п'ятий клас художньої школи, мене взяли в архітектурну експедицію (Ю. Логвин) – Архітектурна експедиція – експедиція, яка досліджує й описує архітектурні пам'ятки. Але ознака одного предмета, що утворюється через зв'язок його з іншим, не вичерпує спектр можливих відношень між об'єктами дійсності, явищами, діями та процесами, які лежать в основі відносних ад'єктивів, напр.: лікувальні властивості – властивості лікувати, ранкова гімнастика – гімнастика вранці, саморобне намисто – намисто, зроблене своїми руками).

Словосполучення **Adj (relat) + Sub** (відносний прикметник + іменник), наголошує М.В. Сандакова, потрібно розглядати як позначення певних ситуацій, які можуть бути стандартними (повторюваними) та одиничними (унікальними) [15,с.205]. Стандартні ситуації являють собою структури двох типів: 1) Структура А-ий В або В-ий А (два актанти та імплікований предикат): *садові ягоди (ягоди ростуть в саду)*. Подібні словосполучення слід витлумачувати як розчленовані найменування предметів. 2) Структура А-ий Р (один актант та експлікований предикат): *захисна смуга (захистити смугою); пляшкова зелень (пляшка зелена)*. Такі конструкції являють собою найменування ситуацій.

Ситуації, позначені словосполученням «відносний прикметник + іменник», членуються на онтологічні та логічні [15,с.205]. Під онтологічними розуміють ситуації, у яких виражені різноманітні зв'язки та відношення між предметами і явищами дійсності. Більшість словосполучень репрезентують саме ці семантичні ситуації. У їхній основі лежить вираження понять про цілі класи предметів або явищ, що співвідносяться один з одним як родові і родові: *карманний годинник, настінний годинник, наручний годинник тощо*. Логічними називають ситуації, які позначають конкретні відношення між компонентами словосполучення, між обсягами понять мотивувальної основи прикметника ті іменника. Залежно від типу цих відношень розрізняють 1) словосполучення з відношеннями уведення (прикметник = гіпонім, іменник = гіперонім): *калиновий, бузиновий, малиновий куц*; 2) словосполучення з відношеннями перехрещення: *трофейний акордеон, мило, зброя*; 3) словосполучення з відношеннями рівнозначності (іменник = прикметник): *книжний том*.

Сполучуваність іменника з відносним прикметником як валентним партнером відбувається: 1) за зразком до конструкцій, які вже активно функціонують у мові, напр.: *коктейльна сукня* – «укорочена сукня для урочистих подій без комірця та рукавів», за аналогією до *вечірня, весільна, повсякденна, святкова, випускна сукня*; *мегаполісний світогляд* – «світогляд, властивий жителям мегаполісу, обумовлений специфікою життя у великому місті», за аналогією до *міфологічний, релігійний, філософський світогляд*, та 2) шляхом виникнення в іменника раніше не властивої йому означальної характеристики, напр.: *ностальгійний колаж* – відеонарізка спогадів із часів молодості, минулого головного героя кінофільму; *ностальгійний туризм* (Н. Гайворонюк, Б. Уманців, Інтернет-рубрика «Туризм і курорти») – відвідини людьми похилого віку їхньої батьківщини, яку вони з різних причин колись покинули, емігрувавши до іншої країни; *ностальгійний відеопортал* (ТСН.ua) – портал в Інтернеті, на якому можна подивитися передачі радянського телебачення; *ностальгійний детектив* (Україна молода, 28 лютого 2007) – детектив, у якому діє ідеальний слідчий, що нагадує детективних героїв із соціалістичних творів.

Прикметники з відносним значенням чітко і влучно називають нові явища дійсності, а також уточнюють й істотно доповнюють уже чинні. Варто зазначити, що на сучасному етапі розвитку мови аналізовані ад'єктиви зазнають переосмислення в бік якості їхнього значеннєвого наповнення. Власне, відбувається ослаблення їхнього семантичного зв'язку з мотивувальними лексемами: на базі первинного суто відносного значення розвиваються вторинні – значення типової властивості, ознаки. Обидва семантичні відтінки одного й того самого прикметника можуть співіснувати в мові, а тому вони часто набувають контекстуальної неоднозначності (*материнська любов* – любов конкретної матері до дитини і почуття вселюдського масштабу; *чоловіча розмова* – розмова за участю чоловіків і

жорстка беземоційна розмова із застосуванням сили). Аргументованим є твердження Є.І. Зимон про те, що набуття якісних відтінків відносними прикметниками відбувається внаслідок їхнього семантико-стилістичного варіювання [4]. Якісні та відносні прикметники, справедливо зазначає Н.Є. Сулименко, перетинаються в зоні лексично зв'язаного значення, спрямованого у світ абстрактних сутностей, у світ психічної реальності [17,с.72]. Під час транспонування в новий контекст відносний прикметник убирає якісність, притаманну його оточенню, і, володіючи при цьому високою інформативністю, створює місткий і точний образ. Значна кількість відносних ад'єктивів можуть набувати якісних значень при переміщенні з групи термінологічної до «епітетної». Часто вловити межу, на якій відбувається перехід, складно, а іноді й неможливо в контексті двослівної конструкції.

Отже, перш ніж розглядати конкретні реалізації моделі **Adj (relat) + Sub** слід зацентувати увагу на тому, що значення більшості відносних прикметників можуть бути виявлені лише в поєднанні з опорним іменником. Для ад'єктивів указанного розряду характерні різноманітні конкретизації загального значення відношення до предмета. Вони виявляються переважно контекстуально в поєднанні прикметників з різними означуваними іменниками. Наприклад, у сполученні *жіночі види спорту* за загальним значенням відношення розпізнається семантика призначення (призначний для особи, названій мотивувальним іменником), а в конструкції *жіночий голос* – значення властивості (властивий особі, названій мотивувальним іменником). Сам же історичний розвиток відносних ад'єктивів засвідчує процес поступового нагромадження нових семантичних відтінків у їхній сполучуваності, тобто семантика прикметників в історії мови вирізняється сильною контекстуальною зумовленістю.

ЛІТЕРАТУРА

1. Безпояско О.К., Городенська К.Г., Русанівський В.М. Граматика української мови. Морфологія: Підручник / О.К. Безпояско, К.Г. Городенська, В.М. Русанівський. – К.: Либідь, 1993. – 336с.
2. Грищенко А.П. Прикметник в українській мові/ А.П. Грищенко. – К.: Наукова думка, 1978. – 208с.
3. Дзюбишина Н.Я. Активізація прикметників / Н.Я. Дзюбишина // Культура слова. – Вип.20. – К., 1981. – С. 56-61
4. Зимон Е.И. Семантико-стилистическое варьирование имен прилагательных в современном языке: Автореф.дис...к.ф.н. / Е.С. Зимон. Ф М., 1981. – 21с.
5. Кубрякова Е.С. Язык и знание/ Е.С. Кубрякова. – М.: Языки славянской культуры, 2004. – 560с.
6. Курилович Е. Деривация лексическая и деривация синтаксическая. К теории частей речи / Е. Курилович // Очерки по лингвистике. – М., 1962. – С.57-70.
7. Лисицьна Н.А. Лексико-семантическая группа социально-оценочных прилагательных в современном русском языке: дис... канд. фил. наук 10.02.19 / Лисицьна Наталья Алексеевна. – Львов, 1984. – 223с.
8. Ломоносов М.В. Русская грамматика// Ломоносов М.В. Полное собрание сочинений. – М.; Л.: АН СССР, 1950-1983. – С.390-579.
9. Митев Дамян. О формировании семантики относительных прилагательных/ Аспекти на контрастивното описание на руския и българския език. – Шумен: Университетско издателство «Епископ Константин Преславски», 2005// <http://www.russian.slavica.org/download/mitev.pdf>.
10. Пауль Г. Принципы истории языка/ Герман Пауль. – М.: Иностр. лит-ра, 1960. – 500с.
11. Потебня А.А. Происхождение имени прилагательного. Согласование прилагательных // Из записок по русской грамматике, Т.3/ А.А. Потебня. – М., 1968.
12. Реформатский А.А. Введение в языковедение: Учебник для вузов/ Под ред. В.А. Виноградова/ А.А. Реформатский. – М.: Аспект Пресс, 2001. – 536с.
13. Савельева О.М. Александрийская грамматика как явление культуры эллинизма/ О.М. Савельева// Античность как тип культуры/ А.Ф. Лосев, Н.А. Чистякова, Т.Ю. Бородай и др./ М.: Наука, 1988 – с.211-223.
14. Сандакова М.В. Метонимия прилагательных в русском языке: Дис. ... д-ра филол. наук: 10.02.01 / Сандакова Марина Всеволодовна. – М., 2004. – 439с.
15. Сандакова М.В. Прилагательное в атрибутивном словосочетании / М.В. Сандакова // Ярославский педагогический вестник. – 2010. - № 4. – Том I (Гуманитарные науки). – С.202-207.
16. Соколовская Ж.П. Система в лексической семантике (анализ семантической структуры слова)/ Ж.П. Соколовская. – К.: Вища школа, 1979. – 189с.
17. Сулименко Н.Е. Еще раз о семантике прилагательных/ Н.Е. Сулименко // Критика и семиотика: Вып.11. – Новосибирск, 2007. – С.68-77.
18. Суник О.П. Общая теория частей речи/ О.П. Суник. – М., Л.: Наука, 1966. – 130с.
19. Теньер Л. Основы структурного синтаксиса: Пер. с франц. Редкол.: Г.В. Степанов и др.; Вступ. ст. и общ. ред. В.Г. Гака/ Люсьен Теньер – М.: Прогресс, 1988. – 656с. – (Языковеды мира).
20. Фролов А.С. Сочетаемость относительных прилагательных в современном английском языке: дис... канд. фил. наук 10.02.19 / Фролов Александр Семенович. – Псков, 1973. – 195с.
21. Шрамм А.Н. Очерки по семантике качественных прилагательных (на материале современного русского языка). – Л.: Наука, 1979. – 194 с.
22. Юдина Н.В. Лексическая сочетаемость в когнитивном аспекте: на материале конструкции «прилагательное + существительное»: дис. ...докт. фил. наук 10.02.19 / Юдина Наталья Владимировна. – М., 2006. – 397с.

В статье проанализировано место относительного имени прилагательного в составе словосочетаний с именем существительным в роли опорного компонента. Основное внимание сконцентрировано на роли семантического влияния субстантива, которое обуславливает колебание значений относительного прилагательного, а иногда играет решающую роль в уточнении семантики последнего.

Ключевые слова: относительное имя прилагательное, имя существительное, субстантивно-адъективное словосочетание, контекстуальная неоднозначность, носитель валентности, валентный партнер.

Place of relative adjective in the structure of word combination like noun + adjective with the noun as a main word was analyzed in the article. The main attention was paid by semantic influence of a noun on a means of relative adjective.

Key words: relative adjective, noun, word combination noun + adjective, contextual ambiguity, bearer of valence, valence partner.

УДК 81'367.332 (045)

М. І. Личук

СИНТАКСИЧНА ЧЛЕНОВАНІСТЬ / НЕЧЛЕНОВАНІСТЬ У СИСТЕМІ ПРОСТОГО РЕЧЕННЯ: ТРАДИЦІЙНЕ Й НОВЕ

У статті проаналізовано традиційні та нові підходи щодо членування речення. З'ясовано суть категорійної ознаки "нечленованість". Розглянуто основні характеристики нечленованого речення, детерміновані синтаксичною нечленованістю.

Ключові слова: членування речення, формально-синтаксичні компоненти, синтаксична членованість / нечленованість, морфологічна нечленованість, лексична нечленованість, синтаксично нечленоване речення.

Теорія синтаксичної членованості є однією з фундаментальних у синтаксисі простого речення. Вивчення її можливе у зв'язку з розглядом учення про речення як синтаксичну одиницю та теорії членів речення. Постійна увага до речення як багатоаспектної одиниці, перегляд системи членів речення розширює погляди лінгвістів щодо теорії синтаксичної членованості.

Питання членування речення є об'єктом дослідження широкого кола лінгвістів: В. Виноградова, В. Бабайцевої, І. Вихованця, К. Городенської, А. Грищенка, І. Слинька, П. Дудика, А. Загнітка, І. Кучеренка, Н. Іваницької, О. Мельничука, О. Леканта, М. Плющ, В. Русанівського, Н. Шведової, К. Шульжука та ін. Однак на сьогодні в мовознавчій науці не створено єдиної теорії синтаксичної членованості, з аналізом всіх проблемних питань, розглядом найновіших ідей, методів дослідження, а також врахуванням поняття синтаксичної нечленованості.

Актуальність дослідження зумовлена: 1) розбіжністю, а інколи й полярністю поглядів лінгвістів на вивчення членів речення; 2) ігноруванням ознаки синтаксична нечленованість в опозиції синтаксична членованість / нечленованість; 3) побіжним розглядом нечленованих речень як окремого структурного типу простого речення.

Метою статті є аналіз ознак синтаксична членованість / нечленованість у системі простого речення з врахуванням традицій і тенденцій у сучасному синтаксисі та обґрунтування суті категорійної ознаки —"нечленованість". Розв'язання мети передбачає виконання таких завдань: 1) описати специфіку ознак синтаксична членованість / нечленованість у системі простого речення; 2) обґрунтувати суть ознак "синтаксична нечленованість", "морфологічна нечленованість" і "лексична нечленованість" як компонентів узагальненого поняття нечленованість; 3) описати характеристики нечленованого речення, детерміновані категорійною ознакою —"нечленованість".

Різновекторність поняття "членування речення" детермінована певним аспектом вивчення речення: формально-синтаксичним, семантико-синтаксичним, власне-семантичним, комунікативним, логічним і конструктивно-синтаксичним. Членування речення передбачає виділення в його структурі певних складових (компонентів).

На формально-синтаксичному рівні членування речення засвідчує традиційний підхід: виділення компонентів – головних і другорядних членів речення. Головні члени речення – підмет і присудок – у структурі речення є ядерними, граматично опорними компонентами; як важливі формально-синтаксичні компоненти вони визначають формально-граматичну організацію речення. Другорядні члени речення включають додатки, обставини та означення. Відмінність між головними і другорядними членами речення детермінована їхньою значущістю в побудові речення: головні члени речення є обов'язковими для структурної схеми, другорядні – з погляду структури у двоскладних реченнях переважно є факультативними. Члени речення є класичними, традиційними компонентами, що виділяються у процесі формально-граматичного членування простого речення.

Важливою проблемою традиційної теорії членів речення протягом тривалого часу було намагання виробити їхню класифікацію з урахуванням якогось одного критерію – чи то формально-